

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Megjelenik hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetések, nyilttéri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
órért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyilttér” rovatban
közlendő cikkekért soronkint
10 kr. fizetendő.

Kivándorlás.

Budapest, 1887. márcz. 22.

Napról napra szomorubból szomorubb híreket hallunk azon rettentő sors-
ról, mely a külföldre (de leginkább Ameri-
kába) vándorolt honfiainkat a kétségbe-
esés valódi örvénye elé sodorja.

Minden indok, minden meggondolás
nélkül fognak sokan vándorbotot, hogy
itt hagyva hazánk Kanaan-földét, mesz-
sze, túl a tengeren keressenek maguknak
új eget, új hazát.

Új eget talál magának a vándor, már
a horizonton alul, de más hazát sehol.
Legalább alig van rá példa, hogy egy
magyar, ki elhagyta hazáját, magának
jobb hazát talált volna.

Mert ezen földnek, melyen mindnyá-
junknak bölcsője ringott, csak egy por-
szeme is kedvesebb és drágább, mint a
yankeek mérőföldre terjedő termő
földje.

Munkát keresni megy, mondja a ki-
vándorló, mintha bizony itthon nem
akadna elég dolog.

Nagyon dicséretes erény a dologkere-
sés s méltánylást is érdemel, hanem el-
hagyni az országot, azt a Magyarorszá-
got, csak azért elhagyni, mert talán
máshol több munkára s jobban fizetett
munkára talál a napszámos: merő osto-
baság és szájalomra méltó tájékozat-
lanság.

Talán aránylag sehol sem fizetik job-
ban a napszámost, mint minálunk. Nem
kell szem elől tévesztetni, hogy a kül-
földi munkaadó és a mi munkaadónk

közt nagy a különbség. A mi arató pa-
raszt napszámosunk, a hányszor meg-
feni a kaszáját, épen annyiszor ég ki a
dohánya a pipájából és kétszer annyi-
szor gyújt reá. Tessék csak elmenni
Amerikába; majd ott megmutatja ám a
gazda, hogy mi az az acél, kova, tapló.

Még ha annyi kéz volna is, találna
még munkát Magyarországon. Hiszen az
a baja iparunknak, hogy kevés és drága
a munkaerő.

S ezt a mi szerencsétlen és tudatlan
jámbor népünket még ma is rá lehet
szedni, hogy Amerikában több a munka
és hogy ott jobban fizetik a munkaerőt
s ott minden ember milliommossá válik.

Lelketlen kufárok beszélnek rá a né-
pet a kivándorlásra.

Természetes, hogy ez a kufár nem
más, mint emberkereskedő, a ki aztán,
ha tud emberportékáján, nem bánja,
ha az aztán akár éhen hal, akár a vízbe
dobja magát, vagy épen másképp lesz
kétségbeesésében öngyilkossá.

Rettentő példák állanak előttünk.
Egész családok, egész csoportok veszték
el éhen, a kiket ígéretek- és kecsegteté-
sekkel csaltak át a tengeren túlra.

A csalódás kétségbejítő. A rabszolga-
kereskedés emberséges mesterség az Ameri-
kába kicsalt munkás sorsához képest,
mert míg a rabszolgakereskedő nem
hagyja éhen veszni az ő rabszolgáját,
emez a legnépesebb utcán éhen hal
meg.

A tavasz fakadása alkalmával minden
kar, minden ujj talál magának munkát.
Ne hallgasson senki a hitegetésekre.

A rábeszélések elől térjünk ki s ne en-
gedjük magunkat szép szavakkal elcsá-
bítani.

Amerika lehet ugyan a sikkasztók,
csalók és más rendbeli büntények miatt
megugrott szökevények hazája, de a
becsületben felnőtt magyar munkáshoz
nem illik az a légkör.

Azért ne is gondoljon arra senki, hogy
a föld kerekességén bárhol is boldogabb
lehetne, mint itt, ebben a hazában.

Nekünk kötelességünk ezt a földet
mivelni, ezt a hazát el nem hagyni.

„A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely.
Áldjon vagy verjen sors keze,
Itt élned, halnod kell.”

F.

Mi ujság?

A képviselőházból. A képviselőház hétfőn
elfogadta az 52 és félmillió katonai hitel
Magyarországra eső részének fedezéséről
szóló törvényjavaslatot. Hegedűs Sándor
megokolása után Helfy Ignác mindenek
előtt alkotmányos szempontból támadta meg
a javaslatot; könnyelműséggel vádolta a
kormányt s felhozta, hogy mit ér az olyan
hadsereg, mely a 19 éve óta ráfordított óriási
költségek dacára sincs készen. Végül fel-
világosításokat kért a külügyi viszonyokról
és főleg az osztrak-magyar-olasz-német szö-
vetségről. Tisza Kálmán rögtön válaszol-
va, kijelenté, hogy a béke fentartása iránti
remények gyarapodtak, minden hatalommal
jó lábon állunk, de többet ennél nem szabad
mondania. A hadsereg készen van csak úgy,
mint bármely európai hadsereg. A most kért
összegek csak óvintézkedésekre kérétek
és ezért el is vállalja a felelősséget. Ho-
itsy, Orbán és Madarász megtámadták
a javaslatot, mire a szélsőbal kivételével az

egész ház elfogadta ugy általánosságban,
mint részleteiben. — Ezután a himnuszról
szóló törvényjavaslatot fogadta el a ház har-
madik olvasásában, mire az ülés véget ért.

Kedden a rendkívüli katonai hitel fedezé-
séről szóló törvényjavaslat harmadszori olva-
sás után is elfogadtatott. Ezután a gazdasági
bizottság előterjesztette a képviselőház ki-
sebb fizetési hivatalnokainak a drágasági
pótlék iránt benyújtott kérvényét, melyet
vita nélkül elfogadott a ház. Végül Tom-
csányi László interpellációt intézett a
penzügyminiszterhez.

A helyzet. Az utóbbi napok vajmi szegé-
nyek politikai eseményekben. S bár a je-
lekből ítélve, a békére jelenleg határozottan
több kilátás van, mint ezelőtt pár héttel,
Európa népei még mindig a bizonytalanság
előtt állanak. A héten különben mindent
háttérbe szorítottak a berlini ünnepélyek.
A világ figyelmét Vilmos császár jubileuma
kötötte le, melytől oly sokat vártak politi-
kai körök. Fontos nyilatkozatok, a mikre
sokan számítottak, nem történtek ugyan, de
elég fontosságot kölcsönöz ez ünnepélyek-
nek az az általános öröm, az a lelkesedés,
mellyel az agg császár születésnapját Ber-
lin, a politikai világ gyupontja, megünne-
pelte; s fontosságot kölcsönöz ez ünnepé-
lyeknek az az általános elismerés, az a tisz-
telet, mely „a béke oszlopának” jubileuma
alkalmából Európa és a művelt világ ural-
kodói részéről nyilvánult. És ha most csak-
ugyan Vilmos császár „a béke oszlopa”, ugy
a béke minden igaz barátja őszintén kíván-
hatja, hogy az agg császár minél hosszabb
ideig éljen. Csakhogy épen az az aggasztó
a dologban, hogy az öreg császárt hirdetik
„a béke oszlopának”; mert annak a békének
tartósságában, mely egy 90 éves agastyán
életéhez van kötve, nehezen lehet bizni.

A „Szekelyföld” tárczája.

A ki sohasem ir.

Mielőtt átmentem volna Amerikába, sok
mindenféle fajtáját ismertem meg az ügy-
védeknek. Magyarország bővülködik az ere-
deti prókatori alakokban. A regény- és szin-
irodalom aranybányáját képezi az ügyvédi
kar, bár az ügyvédek működési körét tete-
mesen környírbálta már az újabb törvény
s így legalább e részben nem igen excellá-
hatnak. Amerikában még szabad minden. Az
ügyvéd sok mindent megengedhet magának.
Működési köre nincsen körülírva. Magavise-
lete szigorú bírálat alá nem esik; ha tetszik
neki, üres óráiban akár zsemléket árulhat az
utcán. A feleivel pedig szabadon alkudha-
tik, gyakran még az ellenfeleivel is. Így nem
csoda, ha Amerikában az ottani élet és viszo-
nyok százszorta több fajtáját és eredeti
alakját képesek az ügyvédeknek felmutatni,
mint Magyarország vagy általában Európa
bármely állama.

Alig értem át az Atlanti oceánra, már is
annyival hozott össze véletlenségből a sors,
hogy egy egyéniségükről, mint speciális
működéseikről is köteteket írhatnék össze.

De azt hiszem, hogy ha ezuttal csak nehá-
nyat fogok is fölemlíteni, az olvasó eléggé
képes lesz magát az iránt tájékozni, hogy
miként élnek és működnek az amerikai ügy-
védek, a kikről gyakran szokatlan dolgokat
mesélnek a lapok, a mely történetek azon-
ban legkevésbé sem mesék, hanem megtör-
tént valóságok, a melyeknek csodáltsága az
ottani élet- és társadalmi viszonyoknak a
mieinktől nagyban is elütő sajátjaiban
keresendő.

New-York, ez óriási kereskedelmi világ-
város, a legzenialisabb ügyvédi funkciókat
képes megteremteni, s a legeredetibb ala-
kokkal csakis ott lehet találkozni.

Mikor a Broome-streetben laktam, egy
házban lakott velem Linsley, két newyorki
nagykereskedőház ügyvédje.

Nagy fizetésének kellett lenni, mert egész
családjával igen urasan élt, bőven költeke-
zett s még a mellett, miként másoktól hal-
lám, évenként szépen félre is tett.

Azt állították róla egyébként, hogy meg-
érdemi a fizetését, mert sokat dolgozik s a
kereskedelmi jogban kitűnő kapacitás.

Ajtajára ki volt írva, hogy reggeli nyolcz
órától esti hat óráig végzi ügyvédi teendőit.
Ez idő alatt pontosan honn tartózkodott.

A mig csak az esti hat óra el nem mult, sem
kijöni, sem hazulról távozni nem láttam soha.

De a mi legjobban feltűnt előttem, az az
volt, hogy ez idő alatt őt se látogatta senki.
Írnokot vagy segédet pedig épenséggel nem
tartott.

Bizonyára — gondoltam magamban — azt
a tengernyi sok írni valót, a mi irodájában
előfordul, mind maga végzi s azon dolgozik
reggeli nyolcz órától esti hatig.

Kíváncsi voltam irodájára.

Addig mesterkedtem, a mig csak egy na-
pon a házfelügyelő társaságában oly időben,
midőn az egész család távol volt a háztól,
végig nem sétáltam valamennyi szobáján,
megállapodva azon teremben, a melyben ír-
asztala állt s a mely egyedül volt ügyvédi
irodájának tekinthető.

Az íróasztal nem volt épen nagy, sem va-
lami különös szépen faragott, de engem
mégis rendkívül meglepett, mert alig volt
nehány vékony kis fiókja, a melyek irat-
csomókat be sem fogadhattak volna; már
pedig azokat sem az asztalon, sem szekré-
nyen vagy állványon heverni nem láttam
sehol.

— Hol tarthatja vajjon ez az ügyvéd pe-
res aktáit?

— Iratosomókat sohasem visz ki magával
a háztól, se nem küld, se postára nem me-
neszti; így itthon kell lenni annak a sok
mindenféle írásnak, a mit oly sok napon át
reggeltől estig elkészít!

— De hol?

Az íróasztalon némi rendetlenségben ne-
hány felnyitott jogi könyv hevert, azután
félív tiszta papiros, a melynek a felső fele
már kissé ódonan nézett ki, jelölve annak,
hogy már rég nem érinthette emberi kéz.

— Mi ez? Az ügyvéd ur talán még papi-
rost sem használ? Ugyan micsoda rettrntő
sok dolga lehet akkor? Mivel szolgál rá arra
a nagy fizetésre, hogy érdemesnek tartanak
azért havonként liquidálni?

Hogy az ügyvéd ur nem sokat írhatott,
azt a tolla is elárulta, a mennyiben azt már
oly elrozsdásodott állapotban találtam, hogy
a ki írni próbált volna vele, az menten min-
den vonásnál leszakította volna a papirost.
De még inkább megerősített e hitben a tinta-
tartója, a melyből legnagyobb csodálkozá-
somra ki volt száradva a tinta.

— Ejh, — gondoltam magamban — hátha
elzárja az íróeszközeit?

Másnap csupa kíváncsiságból bekopogtat-
tam hozzá. Kigondoltam egy szövevényes

A bolgár válság. Bulgária ügye egy mászemnyit sem haladott a megoldás felé; még most is csak abban a stádiumban van, a melyben ezelőtt néhány héttel állott, jóllehet rég véget vethettek volna a válságnak a derék bolgár államférfiak, de ők ezt nem tették, mert hazájuk függetlenségét nem akarták feláldozni. Oroszország, mely az utóbbi napokban nem látszott törődni ezzel a darázs-fészekkel, most ismét jelt adott magáról. Egyik lapja azt fejtegeti, hogy ha a porta vonakodnék vagy képtelen volna Bulgáriában a szerződés szerű rendet helyreállítani, Oroszország azzal a felszólítással fog a hatalmakhoz fordulni, hogy nyilatkozzanak, minek kell a rend helyreállítása érdekében történnie. A lap sejteni enged, hogy ha a porta nem teszi meg, Oroszországnak magának kell gondoskodni Bulgáriában a rend helyreállításáról. Ebből azt lehet következtetni, hogy a muszka még maig sem mondott le az okkupáció eszméjéről, csak hallgat vele. Ugy látszik, hogy bizikja csengő rubelek hatásában. A szobránye összehívása iránt, a minek még e hónapban kellene megtörténnie, még nem jött létre határozat.

A cázar elleni merénylet. Oroszországban még mindig történnek újabb és újabb elfogatások és a cázar rendőrei valóságos hajtóvadászot tartanak minden városban, hogy kézrekerítsék az összeesküvőket vagy azokat, akik velük összeköttetésben állnak, s így aztán rá is akadtak az összeesküvők gyülekezési helyére, mely a finnlandi vasut mentén, mintegy 12 kilométernyire fekszik Pétervártól. A helyiség tulajdonosnője egy bábaszany volt, a kit leányával s a talált eszközökkel és robbanó szerekkel együtt Pétervárra szállítottak. A Times jelentése szerint a folyó hó 13-án elfogott hat merénylőt mult szombaton felakasztották. A rendőrség újabb háromszáz egyetemi tanulót fogott el, kik a nihilisták mellett tüntettek a minapában, mikor a rektor a merényleten való megbotránkozásának adott kifejezést. Kilátás van rá, hogy az egyetemet becsukják. A közoktatási miniszter beadta lemondását. — Figyelemre méltó az a nyilatkozat, mely az orosz hivatalos lapban jelent meg és válaszul szolgál arra a kérdésre, hogy a merénylet mily befolyással lesz az orosz kormány politikájára. A hivatalos lap kijelenti, hogy Németország és Oroszország közt kedvező viszony áll fenn és alapítalak azok a hírek melyek ennek ellenkezőjét állítják.

A szövetség Szerbiával. Több lap után mi is közöltük a hírt, hogy monarchiánk és Szerbia katonai egyezséget kötöttek. E hírt a szerb kormány megczáfolja.

üzleti kérdést, a melyben a tanácsát akartam kikérni, gondolván, hogy ha munkaközben lepem meg, majd lesz alkalmam bokros foglalkozásaival is közelebből megismerkedni. Azonban csalódtam.

Kopogtatásaimra nem kapva választ, csengetni kezdtem, mire a cselédje jelent meg a hátam mögötti ajtóban s kissé udvariatlanul kérdezé tőlem, hogy kit keresek.

- Lisdley ügyvéd urat keresem.
- Itt lakik. Hozott a számára valamit?
- Beszélni szeretnék vele.
- Az nem lehet.
- Miért? Nincs talán itthon?
- De igen, hanem dolgozik.
- Hiszen én is tanácsot szeretnék tőle kérni.

— Akkor jöjjön hat óra után, a mikorra készen lesz a kereskedőházak ügyeivel.

— Jól van. El fogok jöni. De én idegen ember vagyok s így sehogy sem értem, hogy miért van akkor az ügyvéd ur ajtajára nagy betűkkel írva, hogy reggel nyolcz órától este hat óráig végzi ügyvédi teendőit.

— Furcsa! Hát biz az egyszerűen azért van, hogy tudja mindenki, miszerint ezekben az órákban az ügyvéd ur egészen a foglalkozásának él s így ne háborgassa senki.

Ki voltam röviden elégitve s még nagyobb kíváncsisággal vártam az esti hat órát.

Vilmos császár jubileuma. A kilenczvenéves császár születésnapjára fenyőgalyak, borostyán és babér ünnepi mezébe öltözött a német birodalom fővárosa. A paloták büszke homlokzatait elborították a sötétzöld galyak; a hova csak szem látott, mindenütt virágok mosolyogtak, zászlókat lengetett a szél. A korareggeli órákban megkondultak az óriási város összes harangjai s a városház tornyáról harsonák riadása hangzott a négy világtáj felé. Az összes templomok és imaházak tömve voltak emberrel. Az utcákon roppant sokaság volt. Mindenki a hársfasor felé törekedett, mert nem volt ember Berlinben, a ki legalább messziről ne akarta volna látni a császár palotáját. A palota előtt tengersokaság állott, mely mindig örömjában tört ki, valahányszor a berlini nép egy-egy kedvence mutatkozott az érkező vendégek között. Ilyen kedvence volt Rezső trónörökös. Valahányszor csak megjelent az utcán, a berliniek hurrah-kiáltásokkal, kalap-lengetéssel üdvözölték. A magyar királyfi legtöbb rokonszeny részese volt az összes ott időző külföldi vendégek között és az ünnep főpírlanatában is vele foglalkozott egész Berlin. Berlin összes iskoláiban rekreáció volt és a gyermekek hosszú sorai, élükön zenekarokkal, a templomokba vonultak. A magisztrátus, a papság és a honorációrok, mindössze vagy kétezeren, ünnepes menetben vonultak a Miklós-templomba hálaadó istentiszteletre. Több zenekar ünnepi indulókat és darabokat játszott. Délben a királyréten 101 üdvözlés dördült el a nap tiszteletére. Pont 10 órakor kezdődött a német egyetemi ifjuság fölvonulása. Százakra menő kocikban bursjelvényekkel vonultak végig a császári palota előtt. A löhátan vonuló zenekarok középkori viseletben festői látványt nyújtottak. Az ifjuság menete után a királyi ház tagjainak, valamint a fejedelmi vendégek felvonulása következett, hogy üdvözléseiket kifejezzék. Minden egyes vendég láttára a közönség hársány hoch-kiáltásokban tört ki. Mikor Rezső trónörökös fogata rohogott a palota elé, a tömeg percekig tartó éjenzésben tört ki s kalap-, kendő-lengetéssel üdvözölte a magyar királyfi. Egy órakor Bismarck herceg és Moltke gróf a császár üdvözlésére mentek. Az oda- és visszajövetel alkalmával a néptömeg viharos tüntetésben részesítette őket. A kivilágítás a legszebb volt, melyet Berlin valaha látott. Mikor az alkony leszállt, egyszerre mintegy parancsszóra gyűlt ki a város minden zugában a millió gyertya, lámpa és mécs, tündéri ragyogással árasztva el mindent. Közel egy millió ember volt talpon. Menésről szó sem lehetett; az emberhullámok ragadták a nézőt, s mikor elsodorták egy darabig, új, még nagyobb hullám jött és visszafordult. A fejedelmi vendégek fogadása alatt megható jelenetek történtek. A legelsőik között jelent meg Rezső trónörökös, kifejezni szerencsekívánatait és ő maradt legtovább az öreg császárnál. Elváláskor Vilmos kétszer is megölelte, megcsókolta őt. Nagyon meghatottan látszott a kilenczvenéves uralkodó, mikor unokája Vilmos hrg. a leendő trónörökös jelent meg nála s mikor a svéd és belga trónörököspárok mutatták be kis gyermekeiket. Megindító jelenet volt az is, mikor az öreg Moltke jött el gratulálni; a császár meghatottan ölelte és csókolta meg az ősz hadvezért, megköszönve hit-ségét és a nemzetért véghezvitt nagy te-

teit. Bismarck herceget szintén összecsókolt a császár. A palota előtt álló nép viharos ovációkkal fogadta a német nemzet két legnagyobb férfját. Vilmos császár egész nap ép erőben és egészséggben volt. A kan-czellár által rendezett diplomáciai ebéd kitünő hangulatban folyt le. Politikáról nem igen beszéltek, annyi azonban mégis konstata-lható, hogy általában erősen biznak a béke fentartásában.

A feneketlen kád. *)

Valahányszor olvasom az ujságban, hogy ismét meg ismét egy csapat székely leány vándorolt ki a székely Amerikába, Oláhországba mesebeli alakok módjára «szerencsét próbálni»: Tökés Lukács Julis szomorú sorsa (mily pompás czim volna egy «rajz» fölé!) elevenedik meg emlékezetem tábláján, a «szegény Julis»-é, ki szöttes rokolyában, piros pozsgás arczeccal, kendőjébe kötött hamuba sült pogácsával indult az aranyakat termő hegynek s aztán — sok-sok esztendő múltán — tunikásan, elfonnyadtan, egy pincsi kutya kíséretében került haza.

A faluban minden ember tudta, hogy Julis esztendőről esztendőre küldött haza egy-két aranyat a testvéreinek ajándékba. Az időnként küldött fotografiák még a pap-kisszonyok irigységét is nagy mértékben felkeltették. Ha él, saját szülőanyja sem ismer leányára abban a czifra uridamában, a ki kedves pincsijét is megörökölték mindanyiszor. A falubeliek szent borzalommal csodálták a képet, legfőképp a pincsit, s katonaviselt emberek, kik ilyet már láttak tiszt urak ablakaiban, azt erősítették, hogy annak a piczi teremtesnek az árán ötven juhászku-tyát lehetne venni. Mikor aztán Julis vagy tizszer haza küldötte a pincsi fotografiáját, a tizenegyedik alkalommal maga jött haza. Vele volt a pincsi is.

Ez volt az egyetlen kincse, mondaná a rajzíró. Ez volt, mondom én is. A szöttes rokolyát sleppes szoknya váltotta föl, a piros pozsgás arcot festék megette, csontig száradt arc, csak a pincsi volt több a valóságban, mint a képen, bár így is azt mondta rá egy góbe: «No komám, ha benne volna is, kívágnám belőle az 50 forintot.»

Lassanként szomorú dolgok sülték ki. Tökés Lukács Julis abban a «feneketlen kád»-ban hagyta nemcsak fiatalágát, szépségét, de a csengő aranyokat is, melyek kicsalták a szalmafedőles kunyhóból. Kezdetre szárazdajkaságon, fölvitte a szobaleányságig, sőt még fennebb is, s mig ereje (és szépsége) tartott, még haza is küldhetett egy-két aranyat. Egyszer aztán azt vette észre, hogy sem dolgozni nem tud, sem szép lenni nem tud, hogy még egy mesterember sem fogadja szolgál-

*) A „Budapesti Hírlap“ 4-ből.

el voltam foglalva. E mai nap igen terhes volt rám nézve. Mindkét kereskedőház számára nagyon sokat kellett elvégeznem. Még most is ki vagyok merülve a fáradságtól.

És az ügyvéd ur valóban komolyan törölgetni kezdé a homlokát.

— Uram! — szóltam ekkor mosolyogva — én csak azért jöttem, hogy megkérdjem, vajjon hol tartja azon peres iratokat, melyeket reggeltől estig a két kereskedőház érdekében összeir?

— Hiszen nem írok én egész nap semmit; gyakran minden hol végén csakis a fizetésem nyugtáját írom meg.

— Akkor hát mivel van annyira elfoglalva?

— Tanácsokat adok és okiratokat diktálok.

— De kiknek, mikor ide senki se jár és nincs egyetlen írnoke, a kinek diktálná?

Linsley elnevette magát. Megfogott és oda vezetett a telefonhoz.

— Látja, édes barátom. Én ezen keresztül társalgok egész napon át a két kereskedőház főnökeivel. Arra, hogy folyvást én oda vagy ők hozzám szaladgáljanak, nem volna idő, s gyakran némely esetekben már késő is van.

Madarassy László.

latba. Eszébe jutott a kis falu, hol meglátta a napot, honnan csöpp lányka korában egy szál rokolyában indult szerencsét próbálni, a szalmafedőles ház, hol testvérei szegényen, de boldogan élnek, a testvérei, kiknek a jobb napokban csengő aranyakat küldött; visszatér ezekhez, talán adnak egy zugot, a hol megvonja magát.

Többet adtak. Tárt karokkal és terített asztallal fogadták, a mig azt hitték, hogy Julis legkevesebb egy zsacsó aranyat rejteget... de egy pár nap alatt kisült, hogy Julisnak nincs egyebe a pincsinél s azzal együtt kidobták az utcára. Az egyetlen sleppes szoknya leszakadt róla, a pincsit halálra marták a kevesebb értékű, de nagyobb tehetségű juhászku-tyák s Tökés Lukács Julis, mikor ezt az egyetlen kincsét is elvesztette, falu boldondjaként bódorgott az utcán, irgalmas emberek kegyelemkenyerén tengetve nyomoru életét...

Ezt a silány vázlatát egy népdramába illő élettörténetnek csak annak az illusztrálásul vettem ide, hogy lássa kiki: az elérmitő plédák megvannak, (mert Tökés Lukács Julis egy a százakból,) de a nép az ilyes példától nem remül meg.

Julisnak szomorú vége lett sok száz társával egyetemben, de nem Panninak. Uri asszony lett belőle, hintóban jár s egy nap háromszor kávézik. Egynek vigye fel dolgát az Isten, elpusztulhat aztán ezer, székely lányoknak a vándorlása meg nem áll soha. Csak a szerencsét látják, a szerencsétlenséget nem.

Nagy szívbéli örömmel olvasom én napról-napra az «E. M. K. E.» gyarapodását s mindenre kiterjedő figyelmét, a hol csak lehet segíteni a pusztuló magyarra. De én azt hiszem, hogy a kivándorlás megakadályozásán kellene kezdeni a mentés nagy munkáját. Lehetnek milliói, soha se tud annyit magyarosítani és visszamagyarosítani, a hány magyart ki engedünk szökni a határon. A ki pedig egyszer kiszökött, nem jön az többé vissza, vagy ha vissza, lásd föntebb a Lukács Julis szomorú történetét.

Itt csak a gyökéres kura segít. Nem elég, ha a «Jó könyvek»-be, a «Mesemondó»-ba érzékeny, tanulságos történeteket írunk a Lukács Julisokról. Egyszerűen oda kell állani a határszélre s «fordulj»-t kell kiáltani a boldogtalannak, mielőtt beleesnének a feneketlen kádba.

Persze, könnyű mondani, hogy «fordulj!», de hát hová forduljon, mikor azért akarta elhagyni a hazáját, mert nem adott neki kenyert? S még ez sem elég: «nagy Magyarország» felé mutatni, hogy im, ott vannak lakatlan, műveletlen földek, álljak nekik, turjátok, kapáljátok, több aranyat rejt méhében, mint az a «feneketlen kád». Oda kell vinni őket, színről-színre megmutatni: im ez a föld, melyről beszéltünk, itt próbáljatok szerencsét. Százados hagyományokat, meséket nem lehet kiirtani «Jó könyvek» tanulságos történeteivel, ha még annál ékeesebbek és csengőbbek is a rimek. Azért csak mindig ott fogják keresni boldogulásukat abban a feneketlen kádban, már azért is, mert utba esik.

Ha «eső után köpenyeg» nem volna, még azt is mondanám: előbb ezeket a kivándorló székelyeket kellett volna átplántálni «nagy Magyarország»-ba s úgy a csángó testvéreket. De hely még mindig van elég csángónak is, székelynek is; vajjon kinek tartogatják?

Sz. H.

Vidék.

Kovácszán, 1887. márczius 23.
(Püspöki utazás).

II.

Másnap azaz márczius 21-én d. e. 9 órakor a lakosság felekezeti különbség nélkül a szép és nagy ref. templom körül csoportosult számos vidékiek vegyületével, s midőn a harangozás véget ért, a különben is nagy templom zsufolóság megtelt; a szeretve várt főpásztor számára is csak bajjal lehetett utat nyitani az összetömörült néptömeg között.

A járási énekevezéri kar és helybeli dalárda buzgó éneklései után a főpásztor lélekemelő imát mondott, s rá oly szívreható beszédet

tartott, mely képes volt a legérzékletlenebb szíveket is megindítani, és öreget mint ifjút, férfit, mint nőt egyaránt könnyekre fakasztani. A szónoki hév annyira elragadta a főpásztort Isten erejének órákig tartó hirdetése közben, hogy a hideg szeles idő dacára testi fölhevülése is nyilván látható volt, de azért estig is néma csendben hallgatta volna a gyülekezet az elragadó beszédét.

Templomozás után a papi lakban tisztelgések sora következett. Elsőbben a járási papság és egyházi képviselők rótták le kedves adójukat élükön az orbai esperessel; ezután az orbai mesteri és tanítói testületek Szabó Lajos vezetésével tisztelgtek; utánuk Kovácsné község elöljárósága stb.

A közeli községi iskola sem kerülte ki a főpásztor magas figyelmét. A Csorja Ferenc osztályát meglátogatásával szerencsétlente. A külső és szellemi előhaladás fölött teljes elismeréssel nyilatkozott, a szeretet hangján azon atyai intést adván a növendékeknek, hogy tanítójuk előadásaira figyeljenek, mert csak így fejlődhetnek a hazának és egyháznak jó polgáraivá és támaszaivá.

A végén egyházközségi közgyűlés tartott, hol a főtiszteletű püspök ur azon ígéretet tette, mikép a kepefzetőkre kiterjesztendő választási jog visszanyeréséért fölterjesztett kérelmét az ekklezsiának pártfogolni és támogatni fogja az illetékes törvényhozó testületnél. Valamint arra nézve is kegyes ígéretét bírjuk a főpásztornak, hogy a vajna-falvi részen levő, roskadozásnak indult kis templom megújítására az illető alaphoz a szükséges segélyt kieszaköljend.

Ezzel áldást mondott a főpásztor az egyházközségre, annak minden tagjára, s melegen ajánlotta a szép egyetértés, atyafiságos szeretet visszaszerzését.

Cs. Gy. képviselő indítványa folytán a közgyűlés szünni nem akaró éljenések közt jegyzőkönyvileg örököltette meg a főpásztor iránti szeretet hódolatát, s hálás köszönetének adott kifejezést, hogy főtiszteletű püspök ur a zavarok kiegyenlítése céljából akkor kegyeskedett népeit személyes jelenlétével szerencsétlenni, midőn arra épen szükség volt. Reméljük is, hogy a főpásztor által osztogatott szellemi receptek nem maradnak hatás nélkül a lelki sebek behegésztésére.

Gyűlés után közeledre távozott a főpásztor számos kísérettel. Ebéd alatt jobbnál jobb pohárköszöntők hangzottak fel. Legelőbb Dónáth főgondnok ur igen szépen átgondolt felköszöntést mondott a főtiszteletű püspök urra; ezután a főpásztor ékesszólásával mindnyájunkat megható köszöntő kíséretében poharat ürített az egyetértésért. Több pohár ürített a főpásztortól, Dónáth főgondnoktól, Kőkösi gondnoktól, az esperesétől, Hollák főszolgabírótól, Dobay járásbírótól, Vajna albiróttól stb. Végül a főpásztor a hazaért nagyhatású beszéddel zárta be a pohárköszöntések sorát. Mihály Albert jó terítéke és borai hatással voltak a kedélyhangulat fokozódására.

Másnap március 22-én reggeli 9 órakor vett búcsút Kovásznától a főpásztor szép kísérettel. Barátosan betért Vékás Lajos ref. lelkészhez egy pár percre, meglátogatni az özvegy papot és az árván maradt kedves családtagokat. Itt Péter Károly esperes mondott higgadt és komoly búcsuszt, kiemelve, hogy nyugodt lélekkel távozhatik a főtiszteletű püspök ur, mert meggyőződése szerint valamint az Urnak szavára a háborgó tenger hullámai lecsillapultak, úgy a főtiszteletű püspök urnak lélekre ható beszédei is kiegyenlítik Kovásznán a vallásos viszályt. A főpásztor érzékeny hangon mondá: „Igen; megelégedve térek vissza, mert megtettem hivatalomból kifolyó és lelkiismeretem sugallta kötelességemet”; és a meglepő fogadtatásért szívélyes köszönetét fejezve ki, el-távozott Kőkösi gondnok ur társaságában.

Isten vezérelje a szeretve tisztelt főpásztort és tegye áldásossá apostoli működését!

X.

Különfelek.

— A kézdívásárhelyi jótékony nőegyesület folyó hó 25-én tartott választmányi gyűlésében elhatározta, hogy tavaszi állástelét az idén nem fogja megtartani. A választmány tekintetbe véve, hogy a városi hatóság a tanácsház dísztermét a filarésztelkekre mindig díjmentesen adta át, e szíveség viszonzásul elhatározta, hogy a tanácssterem bútorzatának kiegészítéséhez 24 darab nádszékek színtén hozzá járul. A székek mihamarabb leendő beszerzésével az elnökséget bízta meg. Nem különben a római kath. templom részére 2 drb ezüst gyertyatartó vásárlását szavazta meg s e célra egy bizottságot küldvén ki, annak egy 40 forint terjedhető hitelt engedélyeztet.

— Papválasztás. Kézdí-Szentléleken Bálint Károly apát-kanonok előléptetése folytán megürült plebánosi állomásra folyó hó 25-én folyt le a választás. Az egyházközség kegyuri jogánál fogva három jelölt, kik közül az erdélyi róm. kath. püspök fog egyet kinevezni. A választás eleintén szavazás után indult meg, de mivel a választóknál egy akarat, egy vélemény uralkodott, Gidófalvi Gergely püspöki titkár, Pál István tanár és Tamás Dávid csernátóni plebános egyhangulag, közfelkiáltással választattak meg. Ezután Bálint Károly volt plebános meleg hangú beszédben vett búcsút hivatól, kiknek szeretetét és becsülését több évi lelkész kedése alatt oly nagyon kinyerte. Általában a községben igen sajnálkoznak a derék, érdemes főpap távozásán.

— Székely kiállítás. Az erdélyrészi közművelődési egyesület közgyűlése alkalmával, háromszékmegei választmánya által Sepsi-Szentgyörgyön rendezendő székely kiállítás tervezete elkészült s nem sokára szétküldetik az érdekeltektől iparosokhoz. A Pótsa József Háromszékmegei főispánja a választmányi elnök által beterjesztett s az E. M. K. E. központja által is elfogadott program következő: Az összes székely E. M. K. E. választmányok támogatásával rendezendő kiállítás célja a székely ipar, kereskedelem és mezőgazdaság bemutatása. Kiállítás tartama aug. hó 20-tól augusztus 26-ig terjed. A kiállításban mint kiállítók részt vehotnek azon iparosok, kik mint termelők a székely megyék valamelyikében önálló üzlet tel bírnak, s azok, kik valamely iparággal házilag foglalkoznak; mindazon kereskedők, kik a székely ipartermekkel kereskedést folytatnak; iparos szakoktatással foglalkozó tanítványok; székely mezőgazdák. Kiállítási tárgyak beküldésének határideje aug. 10-dike, mely időre a bejelentett tárgyaknak bérmentve a kiállítás rendező-bizottságához S-Szentgyörgyre már meg kell érkezniük. Kiállítási tér-és székely-díjakkal az egyes kiállítók terhelhetni nem fognak. Minden kiállítónak jogában van tárgyait gondozni és elárusítani, különben, ha a kiállító képviselőről nem gondoskodik, a bizottság tárgyait 10% jutalék mellett elárusítja. A bejelentés legkésőbb július hó 15-ig a kiállítási bizottsághoz megteendő. Minden tárgy az eladási árral ellátandó, valamint a tárgyakhoz két példányban leltár melléklendő. A kiállítási bizottság a legkiválóbb tárgyakat részint arannyal és részint ezüsttel, részint pedig okmányokkal fogja kitüntetni s főtörökcsé leendő kiállított tárgyak elárusítása. E kiállításra Maros-Vásárhelyről el fognak küldetni a székely iparmuzeumból ama darabok, melyek e vidékre nézve tanulságosak.

— Kézdí-Szentléleken a járvány vörheny alakjában felütötte fejét a gyermekek között. Az iskola is be van már tiltva.

— Tűz. Folyó hó 23-án d. e. 11-12 óra között újból megkondult a vészharang Kézdí-Szentléleken, jelezve, hogy ismét tűz ütött ki. Egy csűr gyult meg, mely egyszerre oly lángba borult, hogy, noha ember elég volt körülte, megmentéséről szó sem lehetett. A csűr egy 5-6 éves kis fiú gyújtotta fel. Az ilyen szomorú példák elég intők lehetnek minden szülőre nézve, hogy mint engedjék meg gyermekeiknek a gyufával és tűzzel való játszást. Megjegyzendő még az is, hogy azon a helyen, mint az emberek emlékeznek, már a harmadik csűr égett el.

— Öngyilkosság. Szöcs Dénes pénzügyőri fővigyázó folyó hó 19-én Gyergyó-Tölgyesen szolgálat alkalmával, eddig még ismeretlen okból, fegyverével agyonlötötte magát.

— A gyergyószentmiklósi ronghasznosító egyesület táncszertelje nem mint tévesen lett jelezve április 9-én, hanem 11-én fog megtartatni. Az erről szóló meghívó közelebb fog kibocsátatni.

— Műkedvelői előadás. Gyergyó-Szentmiklóson a «korcsolya-egylet» saját pénztára javára folyó hó 31-én műkedvelői előadást rendez, mely alkalommal színe hozza Gerő Károly «Turi Borcsa» című teljes énekes népszínművét. Ajánljuk a közönség figyelmébe azon biztatással, hogy ez előadással utjalog egy élvezetes estélyt fog átélni. A közreműködők ismert képessége kezeskedik a sikeréről.

— A sorozás Gyergyó-Szentmiklóson folyó hó 24-én véget ért. A gyergyószentmiklósi járásban az 1., 2., 3. és 4-ik korosztályból összesen 1062 személy volt előírva. Az eredmény a következő: a közös hadsereghez besoroztatott 98 rendes és 11 póttartalékos, a m. kir. honvédséghez összesen 29, adós maradt a járás 1 póttartalékoskal a közös hadsereghez. Gyergyó-Tölgyesen folyó hó 28-án kezdődik meg az újonczozás.

— Az erdélyrészi ipar köréből. A Sándor József által ügyesen szerkesztett «Ifjú Erdély» sok közérdekű hirt közöl, melyeket röviden a következőkben ismertetünk: Bánffy Zoltán báró, Maros-Tordamegye főispánja, újabban nagyszabású posztógyár létesítésén fáradozik. Részvénytársaságá akarla egyenesíteni a székely és szász gyapjútermelőket, kereskedőket. Az alaptőke 100 ezer forintba van proponálva, 1000 forintos részvényekkel. A részletes tervezet és program kidolgozására Binder Lajos iparfelügyelő kérészt föl. A gyár részben az állami (vasuti) és hatósági szükségletre dolgozna, részben pedig a közönség kurrens szükségleteinek fedezésére. — A székely-egylet által Maros-Vásárhelytől felállított iparmuzeum tanulságainak kiaknázására a általában a muzeumnak szellemi értelemben vett produktívá tételére marosvásárhelyi körökben élénk mozgalom indult meg. Az intézethez egy iparos rajziskolát szerveznek. Most a szükséges összeg összehozásán fáradoznak, melyet az érdekeltektől remélnek megnyerni.

— A csángó szövetségéről is öröndetes értesítést veszünk. Egy brassói kereskedő egy idő óta kezébe vette a Hétfalu-Tatragon készülő eredeti tőrülközőknek közvetítését s ez árut a belföldi körök mellett export-üzletté emelte, a mennyiben hetenként 500 drb ily kendőt készített háziiparszerűleg a vidéken, kiadván az anyagot s határozott munkadíjban beváltván az elkészült munkát.

— Mikor hal meg Vilmos császár? Megmondjuk egész pontossággal: 1893-ban. A magyarázata ez: 1863-ban a frankfurti nagy napok idején Vilmos császár, vagyis akkor még csak király, Baden-Badenben használta a fürdőházát. A fürdőt környező gyönyörű erdők egyikében vándorziganyok ütötték fel egyszer sátrukat. Baden-Baden egész közönsége kijárt ekkor ide egy kis cigányleányhoz, a ki a tenyer vonásaiból jóslotta meg a jövőt. Egy ízben egy nagy társasággal, melyben ott volt Bismarck is, meglátogatta Vilmos király a cigánytanyát s a többiek után odatartotta ő is a tenyerét a kis Preczióznának. A leány nem is sejtette, hogy egy olyan kezét tart a kezében, mely egy ország gyepőit fogja, hanem azért nézte soká, figyelmesebben, mint a többi, mint hogy ha valami rendkívülit látna benne. Egyszerre aztán felkiáltott: «Látok egy nagy koronát, látok nagy háborukat és nagy győzedelmeket, látok nagy szerencsét és nagy korts. Látom fejedet a nagy koronát és ellenségeidet lábaidnál. Kilencvenhat évet fogsz élni. De élted utolsó ideje sok bánatot és sok gondot hoz számadra. Kilencvenhatodik évében befejezed pályafutásodat.» Ez az egyik jóslat. — 1884. telén fényes bál volt az osztrák-magyar nagykövetség, melyben megjelent Vilmos császár is. Néhány nappal előbb érkezett Berlinbe közeli rokonához, Széchenyi Imre gróf nagykövetek a távol Erdélyből egy ifjú gróf kisasszony, a ki ez estén elragadta szépségével és szellemével az egész társaságot. A császár is bemutatatta magának. Már előbb hallott arról, hogy

— a magyar gróf kisasszony a jövődöbe lát a kéz vonásaiból. Beszédközken a császár tréfásan odatartotta neki a tenyerét. A gróf kisasszony egész komolyan vette. «Felségedről az van elhatározva, hogy 96 esztendeig éljen», mondá hosszabb gondolkodás után. Ez volt a második jóslat. Vilmos császár e szerint 1893-ban fog meghalni.

— A összeesküvők bombái. Pétervárról írják e hó 17-éről: A vizsgálóbírószág alaposan megvizsgálta ama bombákat, melyeket a csár ellen elkövetendő merényletnél akartak használni. Mint mondják, e bombáknak iszonyuan romboló hatásuk lett volna. A löveg, melynek könnyalaka van, könnytáblában volt és meglehetősen vastag. Oldalt kénsavval megtöltött üveges van, mely egy réteg durranó ezüstben végződik. A bomba közepén lévő üreg ólomgolyókkal és öt-hat font dynamittal volt megtölve. A golyók strichninnel vannak megtöltve és bevonva. Mikor ezt a bombát megvizsgálták, a bizottság egyik tagja majdnem életével lakolt. Körmeivel ugyanis megkaparta az egyik ólomgolyó strichninkolatát, aztán az ujját a szájába dugdta, mire rögtön elájult és csak néhány óra mulva tért magához.

— Egy idylli sziget. Az angol kékkönyvben jellemezve vannak a Tristan d'Acunha szigeten (az Atlanti oceanon) uralkodó állapotok, hol egy németalföldi ember, bár koronázatlanul, király módjára uralkodik. Ez ember neve Peter William Groen, Katvykben született 1809-ben, 1824-ben alkalmazást nyert egy külföldi hajón Amsterdam-ban, ezután számos éveken át hányódott szerte a világon, míg végre miut hajótörött vetődött erre a szigetre, mely akkoriban majdnem teljesen lakatlan volt. Két Katvykban élő kapitány ezeltől 20 évvel ezelőtt Groenval, ki addig Németalföldön élő családjá iránt meglehetősen közömbösséggel viseltetett, most azonban, úgy látszik, nagyon erőt vett rajta a honvágy, mivel neje alig tudta visszatartani, hogy egy németalföldi hajóval meg ne szökjék. A szigeten az állapotok nagyon patriarchalisak lehetnek. Mikor 1876-ban a Walverne nevű angol hadihajó a szigetet meglátogatta, sem bírót, sem ügyvédet, sem orvost nem talált; csendzavarás, pörlekedés, büntény emberemlékeztetése nem fordult elő, s nincsenek is írott törvények, hanem mindenki önkényt hódol Groen parancsainak és rendelkezéseinek. A föld közös tulajdon képez, melyet közösen művelnek, ha azonban valaki egy darabot magárá akar tenni, körülveszi azt sövényekkel s ezzel az magántulajdonává válik, de csak addig marad az övé, míg rendszeresen műveli, a mint elmulasztja, a föld köztulajdonná lesz. Az állattenyésztésből nyert terményeket közösen eladják a szigetet látogató hajóknak, melyek egyszersmind ellátják a szigetet a szükséges készletekkel, ruhaneműekkel és szerszámokkal. Ha néha oda téved egy-egy hadihajó, akkor a lakosok kis gyermekeiket megkereszteltetik a hajón levő lelkészek által. A föld igen termékeny lévén, hetenkint csak két napon kell dolgozni, s ha hadihajó érkezik hozzájuk, a munkát azonnal félbe hagyják, s azt csak annak távozása után kezdik el ismét. 1858-ban majd az egész lakosságot a Fok-gyarmatra vitték, de a hátramaradtak 1876-ban már újra 100 lélekre szaporodtak fel. A lakosok bizalma az angol kormányban igen nagy, s folyton azt állítják, hogy ők angol törvények alatt élnek.

— Kiszabadult vadállatok. Brilon német város lakosságát e hó 17-én nagy izgatottsággal tartotta a következő eset: Egy állatserglet tulajdonosa Marsbergből Brilonban ment állatsergletével, mely négy kocsiában volt elhelyezve. Brilon közelében egyik kocsi lovai megbokrosodva nekimentek egy fának, melyhez a kocsi olyan erővel ütődött, hogy darabokra tört. Két vadállat, egy farkas meg egy jegesmedve, kiszabadultak és elfutottak. A farkas egyenesen a városnak vette útját és befutott egy házba, melynek tulajdonosa abban a hiszemben, hogy róka, megfogta és láncra kötötte. De már a másik pillanatban nem lehetett a feldühödött állat felé közelíteni. A jegesmedve ezalatt egy közeli erdőbe menekült. Abból kiérve, neki rontott egy épen arra haladó kocsinak. Az egyik lovat földre tiporta és súlyosan megsebesítette és már épen neki akart menni az elrémült kocsinak, a ki ijedtében meg se tudott mozcsozni a bakon, mikor szerencsére odaérkezett egy vadász, a ki kétszer rálött a vadállatra. A lövések nyakán meg lábán találták, úgy hogy a medve nem tudott tovább futni. A keresésére indult állatserglet gazdája aztán ismét visszacsukta a ketrecbe a szabadság-szeretett bestiákat.

— Új lőszér-kocsik. Abból a célból, hogy a gyalogság s a vadászcsapatok számára háboru idején minél könnyebben biztosítsák a lőszér-tartalékokat, a zászlóaljakat tudva levőleg új, az eddigieknél sokkal gyorsabban

mozgó löszerkocsikkal fogják felszerelni. E kocsik beszerzésére már az 1886-ki delegációk elé terjesztett költségvetésben meg volt állapítva egy megfelelő összeg. A puska-löszerekhez való új löszerkocsik, mint a „Katonai Lapok” értesül, „Kompagnie-Munitionswagen M. 1886.” elnevezést fognak viselni. Minden egyes gyalogsági és vadász-zászlóalj négy ilyen kocsit fog kapni a szükséges felszereléssel és löszerszámmal együtt, hogy lehetőségessé váljék az eddigi két négylovas előfogatot négy kétlovas fogattá változtatni. Ezeket az új löszerkocsikat az elkészített mennyiséghez képest a bécsi cs. és kir. tüzér-arszenal fogja kiosztani; egyelőre minden zászlóalj két ilyen kocsit kap, melynek fejében köteles egy-egy régi löszerkocsit a raktárába szállítani, melyek ezután a löszerparkokba, illetve a municzió-oszlopokba lesznek beosztva. Tekintve, hogy az új század-löszerkocsik körülbelül 7000 drb töltényt foglalnak magukban, ez az intézkedés egyrészt azt jelenti, hogy a csapatok ezentúl sokkal nagyobb mérvben lesznek ellátva löszerekkel, másrészt azonban azt is, hogy ezzel minden gyalogsági hadosztálynak divíziós-löszerparkja körülbelül 14 löszerkocsival fog szaporodni.

Hálanyilatkozat.

Önzetlen tiszteltet és hála érzésével mondok köszönetet márkosfalvi kedves hűveimnek, különösen az intelligenciáknak, melynek minden egyes tagja a részvét nemes áldozataiban egymást megelőzni törekvő ösztö-

versenynyel sietett, kedves, felejthetetlen növendékanyom halála által mely gyászba borult családom enyhítésére és a végítéletnek meghatón szép emelésére.

Isten áldó keze legyen kedves hűveim!

Bodo'a Sámuel,
márkosfalvi ref. pap.

Felelős szerkesztő:
Ifj. Dobay János.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Nyílt tér.*)

Szines és fekete selyem grenadinok méterenkint 95

król 9 frt 15 krig (10 különböző minőségben) szállít egyes öltönyre való darabokban és végekben vámmentesen a helyszinére G. Henneberg (cs. kir. udvari szállító) selyemgyár-raktára Zürichben. Minták azonnal küldetnek. Levelek 10 kr szállítási díjba kerülnek.

Szines fekete és fehér selyem atlant 75 krért méte-

renkint 10 frt 65 krig (18 különböző minőségben) vámmentesen a helyszinére szállít G. Henneberg (cs. kir. udvari szállító) selyemgyár-raktára Zürichben. Minták azonnal küldetnek. Levelek 10 kr szállítási díjba kerülnek.

*) Ezen cikkért felelősséget nem vállal a szerk.

STORCH EMIL

BÉCSBEN,

Adler-gasse Nr. 1/M.

utánvétel (vagy az összeg előleges beküldése) mellett a következő tárgyakat ajánlja:

I maradék futószőnyeg,
10—12 méter, I. minőség,
3 frt 50 kr.

I maradék futószőnyeg,
10—12 méter II. minőség,
2 frt 50 kr.

Juta-garnitúra,
2 ágytakaró, 1 asztalterítő, együtt
3 frt 50 kr.

Juta-függöny,
négy színű, rojtozattal és kötőszalaggal,
2 frt 30 kr.

Juta-asztalterítő,
török minta, köröskörül rojtozattal,
1 frt

Ágy elé való juta-szőnyeg,
széles rojtozattal,
65 kr.

Flanell-szőnyeg,
tájképekkel,
1 frt.

Gazdasági kötének,
diszítve, moshatócsipkékkel,
6 drb 1 frt 50 kr.

Lópokróczok,
2 méter hosszúságban, 140 ctm. szélességben,
1 frt 50 kr.

Grandl-féle Damask,
I. minőség, 30 bécsi sing,
5 frt 50 kr.

Siffon,
legjobb minőség, 30 bécsi sing,
5 frt.

Nem tetsző tárgyak haladéktalanul visszavétetnek s a pénz bérmentesen visszaküldetik.

Árjegyzék minden küldeményhez mellékeltek.

Trico-mellényke,
I. minőség,
3 drb 2 frt.

Len zsebkendők,
vörös szegélylyel,
6 drb 1 frt 20 kr.

Törülközőkendők,
vörös szegélylyel,
6 drb 1 frt 50 kr.

Házi vászon,
30 bécsi sing,
4 frt 20 kr.

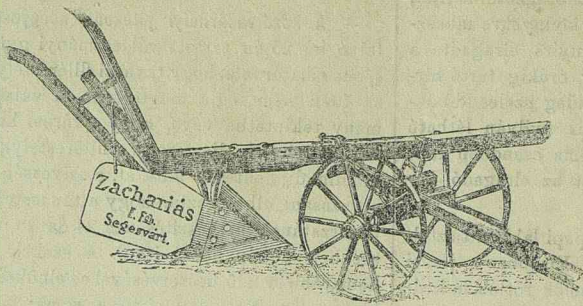
Rumburgi oxford,
30 bécsi sing,
5 frt.

Rumburgi vászon,
30 bécsi sing,
4 frt 50 kr.

Prossnitz parket,
kék, barna, vagy fehér, 30 bécsi sing
4 frt 50 kr.

Sternbergi ágynemű,
mindenféle színben vonalazva,
30 bécsi sing 6 frt.

Juhgyapju abaposztó,
legújabb és legtartósabb,
NŐI RUHÁKRA,
szürke, drapp és barna színekben,
egy teljes női öltönyre
15 méter 4 frt.
egy teljes női öltönyre.

jól berendezett

VAS-

kereskedése.

VÁLTÓ-EKE, szilárd, kiváló anyagból, legújabb

és legjobb szerkezettel, könnyen szántó, előnyös

árakban!! — Legújabb szerkezeti

GAZDASÁGI GÉPEK

és eszközök raktára

egy legjobb

hírű gyár-

ból.

Olcso,
pontos
szállítás.

ZACHARIÁS E. FR.
Segesvárt.

1887.
tavaszi
évad.

Rudvas,

abroncsvas, szeker-

és kocsitengely. Láncozok,

szántó-vasak, mindenféle ekevasak

és váltóeke-részek — külön fa nélküli —

minden hozzá való csavarokkal. Kapák és ásók, kö-

zönséges, továbbá aczélemmezről sajtolt styriai patent lapá-

tok. Építési vasalások; ajtó- és ablakhoz való vasalás, szoba-,

ajtózárok stb. Takarékos fűző-tűzhelyek s ezeknek alkatrészei és készletei.

Konyha-edény: öntött, zománczott érczedény; továbbá kívül kékén

zománczott érczedény, zománczott vaslemez edény, kívül kék, többféle czi-

nezett gazdasági edények és hádog-árak; husvágó-gép, kávéőrölő, kés-árak.

Szerszámok: asztalos-, lakatos- és kovácsmestereknek való. Kaszák, sty-

riai, finom, I^a, mint jó választéku áruimat, különös olcsó, előnyös

árak mellett ajánlom.

2—10

Háromszékmegye alispánjától.

Sz. 3075. — 1887.

Hirdetmény.

A vízjogi törv. (1885. évi XXIII. t.-cz.) 191. §-a értelmében felhívom a megye területén létező azon viziművek és vízhasználati jogosítványok tulajdonosait, kik a jogosítványukra vonatkozó engedélyt illetve a 20 évi háborítatlan gyakorlat igazolását mult évi 1878. sz. a. kibocsátott hirdetmény folytán folyó év márcz 1-ig nálam be nem jelentették, hogy 6 hónap alatt, vagy is 1887. év szeptember 30-ig az engedélyért folyamodjanak, különben jogosítványuk elenyészettnek tekintetik, s viziműveik felett a hatóság intézkedik.

Megjegyeztetik, hogy az engedély elnyerése céljából benyújtandó beadványok és egyéb iratok az 1885. évi XXIII. t.-cz. 191. §-a értelmében bélyegmentesek.

A folyamodási kötelezettség minden hatósági engedélyre szoruló vizimunkálat tulajdonosára kiterjed, tehát öntözési, lecsapolási, ármentesítési, ipari vállalatokra; továbbá nyilvános és magán vízvezetésekre, nyilvános és magán csatornákra, védgátokra és zsilipekre egyaránt érvényes.

S.-Szentgyörgyön, 1887. márcz 15-én.

Br. Apor Gábor,
alispán.

Hirdetmény.

A gelenczei róm. kath. hitközségben a segédkantortanítói állomás üresedésébe jövőn, erre ezennel pályázat hirdet-

tetik. Javadalma: 43 kalangya rozs, annyi zab-kepe, fa, stola stb. illeték, mintegy 95 frt értékben, lakás, kert, gazdasági épületek. Pályázni ohajtók kellően felszerelt folyamodványaikat f. évi ápril 25-ig alattirt iskola-székhöz (Gelencze, Háromszékmegye, u. p. Imecs-falva) benyújthatják.

A r. kath. iskolaszék.

Sz. 266 — 1887.

Hirdetmény.

A sepsiszentgyörgyi kir. adófelügyelő urtól a felülvizsgált I., II. oszt. kereseti adó, házadó, földadó, IV. oszt. kereseti adó és töke-kamatadó lajstromok megérkezvén, azok a városi adóhivatalnál közszemlére ki vannak téve és ott a hivatalos órák alatt megtekinthetők; kik azok ellen folyamodással élni kívánnak, folyamodásukat 8 nap alatt vagy közvetlen a kir. adófelügyelő urhoz, vagy pedig hozzám adják be, mivel elkésztetten beadott folyamodások tekintetbe nem vétetnek.

K.-Vásárhely, 1887. márczius 22-én.

Szőcs József,
polgármester.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldicsért gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen, az irjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetnek Lipcsében s kéri a „Betegbarát” című röpiratot. E könyvecsében nemcsak a legjobbaknak bizonyult háziszerek vannak részletesen ismertetve, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszert is elegendő arra, hogy meg a látszólag gyógyíthatatlan betegség is szerencsésen elhárítsanak. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésére áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „Betegbarát” megrendelését elmulasztani. E figyelemreméltó könyvecske segélyével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek költségébe nem kerül.